

Malý princ: U studny

Bylo to už osmý den, co se mi na poušti porouchal motor, pil jsem poslední kapku ze své zásoby vody. Podíval se na mne a odpověděl na mou myšlenku: „Mám taky žízeň... hledejme studnu...“

Mávl jsem unaveně rukou: nemá vůbec smysl hledat studnu nazdařbůh v nekonečné poušti. Přesto jsme se dali na cestu.

Když jsme tak kráčeli celé hodiny mlčky, snesla se noc a začaly se rozžihát hvězdy. Viděl jsem je jako ve snu, protože jsem měl ze žízně trochu horečku. Slova malého prince mi tančila v mysli.

„Tak ty máš také žízeň?“ zeptal jsem se ho. Neodpověděl mi na otázku. Řekl pouze: „Voda může dělat dobře i srdci...“

Nerozuměl jsem jeho odpovědi, ale mlčel jsem... Dobře jsem věděl, že se ho nesmím ptát.

Byl unaven. Poněvadž malý princ usínal, vzal jsem ho do náruče a vydal jsem se znovu na cestu. Byl jsem dojat. Měl jsem pocit, jako bych nesl křehký poklad. A jak jsem tak kráčel, objevil jsem na úsvitě studnu.

Studna, ke které jsme přišli, se nepodobala saharským studnám. Studny na Sahaře jsou pouhé jámy vyhloubené v písku. Tahle se podobala studni na vesnici. Ale nebyla tam žádná vesnice a myslil jsem, že se mi to jen zdá.

„To je zvláštní,“ řekl jsem malému princovi, „všechno je připraveno: rumpál, vědro i provaz...“ Zasmál se, dotkl se provazu a uvedl rumpál do pohybu. A rumpál skřípal, jako skřípe stará korouhvička, když vítr dlouho spal.

Slyšíš,“ řekl malý princ, „probouzíme tuto studnu a ona zpívá...“ Nechtěl jsem, aby se namáhal. „Počkej,“ řekl jsem mu, „pro tebe je to příliš těžké.“

Pomalu jsem vytahoval vědro až k okraji. Postavil jsem je na roubení pěkně do rovnováhy. V uších mi stále zněl zpěv rumpálu a ve vodě, která se dosud chvěla, jsem viděl chvějící se slunce.

„Toužím po té vodě,“ řekl malý princ, „dej mi, prosím, napít...“

A tu jsem pochopil, co hledal.
Zvedl jsem vědro až k jeho rtům.
Pil se zavřenýma očima.

Bylo to líbezné jako sváteční den. Ale tato voda byla docela něco jiného než obyčejný pokrm. Zrodila se z pochodu pod hvězdnou oblohou, ze zpěvu rumpálu a z úsilí mých paží. Byla srdci tak milá jako nějaký dárek. Když jsem byl malý chlapec, světlo vánočního stromku a něha úsměvů, to vše dodávalo vždycky zvláštní záři vánočnímu dárku, který jsem dostal.

„U vás lidé pěstují pět tisíc růží v jedné zahradě,“ řekl malý princ, „a přece tam nenalézají to, co hledají...“ „Nenalézají...“ odpověděl jsem. „A přesto by mohli najít, co hledají, v jediné růži nebo v trošce vody...“ „Jistě,“ odpověděl jsem.

A malý princ dodal: „Ale oči jsou slepé. Musíme hledat srdcem.“

Malý princ: Pilulky na žízeň

„Dobrý den,“ pozdravil malý princ.

„Dobrý den,“ řekl obchodník.

Byl to obchodník se znamenitými pilulkami utišujícími žízeň. Když člověk polkne jednu týdně, nemusí už pít.

„Proč to prodáváš?“ zeptal se malý princ.

„Je to velká úspora času,“ odpověděl obchodník.

„Znalci to vypočítali. Ušetří se padesát tři minuty za týden.“

„A co se udělá s těmito padesáti třemi minutami?“

„Co kdo chce...“

Kdybych já měl padesát tři minuty nazbyt, řekl si malý princ, šel bych docela pomaloučku ke studánce...